

РЕШЕНИЕ

№ 2921

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2566** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на Н. А. М., [дата на раждане] в И., гражданин на И., настанен в СДВНЧ - Любимец, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. С. Ш., срещу Заповед № УРИ 6865 ОЧ-11 от 20.02.2020 г. на началник ГПУ-Е. към РДГП – Е. при ГДГП, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона, липса на мотиви и съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят счита, че административният орган не е събрал всички относими към случая му доказателства и не са налице основания за налагане на най-тежката обезпечителна мярка. Претендира за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

Ответникът началник ГПУ-Е. към РДГП – Е. при ГДГП оспорва жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед рег.№ УРИ 6865 ОЧ-10 от 20.02.2020 г. на началник ГПУ-Е. към РДГП – Е. при ГДГП на жалбоподателя на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане“ с мотив, че на 20.02.2020 г. е преминал нелегално държавната граница с Турция. На същата дата чужденецът е

настанен в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР с довод да не се възпрепятства заповедта за принудително отвеждане. Чужденецът е престоял задържан от органите на Дирекция „Миграция“ до 06.02.2013 г., когато е предаден на органи на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) във връзка с подадена молба за закрила по Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Не е спорно, че производството по ЗУБ е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата за закрила.

Издадена е оспорената заповед № УРИ 6865 ОЧ-11 от 20.02.2020 г. на началник ГПУ-Е. към РДГП – Е. при ГДГП, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ Н. А. М. е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 20.02.2020 г., а жалбата срещу нея е подадена на 02.03.2020 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1, вр. чл.44, ал.6 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 и ал.10 ЗЧРБ – началник ГПУ-Е. към РДГП – Е., на когото надлежно са делегирани правомощия със заповед № 1919 от 19.08.2014 г. на директора на РДГП – Е..

Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна. Като фактическо основание за налагане на мярката е посочено съществуването на пречки за изпълнение на наложена ПАМ „Връщане“ предвид нелегалното преминаване на чужденеца на територията на Република България, наличието на опасност същият да се укрие и да възпрепятства връщането си. Тези хипотези съответстват на правилно посоченото в заповедта правно основание по чл.44, ал.6 ЗЧРБ. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Актът е съобщен в присъствието на преводач и своевременно предприетото съдебно обжалване е указание, че засегнатото лице не е било затруднено в правото си на защита.

Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Според чл.44, ал.8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца.

Нормата кореспондира с чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на

връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл.15, пар.5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл.15, пар.6 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ от 6 месеца.

В конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.5 ЗЧРБ и чужденецът не твърди, нито представя доказателства, че отговаря на изискванията на чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ.

Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване.

По силата на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на Н. А. М. са налице такива конкретни фактическите данни, които сочат на опасност от укриване – същият веднъж е преминал границата нелегално, укрит в тайник на автобус, след което от 11.03.2020 г. е в неизвестност (л.37).

С това са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че заповедта не обслужва законовата цел. Напротив, целта на наложената обезпечителна мярка по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на докладна записка рег. № 6865р-3413/20.02.2020 г. – чужденецът е заловен без документи за самоличност, а за представеното от него разрешително за пребиваване сер.№ 99666216252 е неистински документ. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК ответникът има право на разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение, но същият не е заявил искане в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд София град, ---I-во отделение, 69-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. М., [дата на раждане] в И., гражданин на И., настанен в СДВНЧ - Любимец, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. С. Ш., срещу Заповед № УРИ 6865 ОЧ-11 от 20.02.2020 г. на началник ГПУ-Е. към РДПП – Е. при ГДПП, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: